

TEZAU LITURGIC

7 AUGUST

SLUJBA SF. CUVIOS TEODOSIE DE LA ARGOS

ATENA, 2010

07 ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΟΣΙΟΣ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ἰσιῶμεν στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Πελοποννήσου οἱ παῖδες δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, συνδοξάσωμεν πάντες, τὸν νέον Θεοδόσιον καὶ αὐτῷ, ἐκβοήσωμεν λέγοντες· μὴ διαλλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν οἰκείων θεραπόντων σου.

Ἐπὶ τῇ θείᾳ σου μνήμῃ νῦν Θεοδόσιε, τὰ τῆς Πελοποννήσου, καὶ Ἀθηναίων συγχαίρει, συστήματα τρισμάκαρ τῶν εὐσεβῶν, φιλεόρτων ἐν πνεύματι, τὰ μὲν ὡς γνήσιον γόνον ἔχοντα σέ, τὰ δὲ ὡς καύχημα ἀσκήσεως.

Ὁ θαυμαστὸς ἐν Ὅσιοις ἡμᾶς καὶ ἔνδοξος, σήμερον συγκαλεῖται, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, τελέσαι ἐτησίως· διὸ καὶ ἡμεῖς, συνελθόντες τιμήσωμεν, ὡς ἐραστὴν τοῦ Κυρίου καὶ ὡς φρουρόν, ἡμῶν πάντοτε καὶ πρόμαχον.

Ἐπὶ τῇ θείᾳ προνοίᾳ θεοπόθητος, στοιχειωθεὶς ἀνῆλθεν, εἰς αἰθέριον ὕψος, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ὑψηλῶν, ἀρετῶν ὁ θαυμάσιος, καὶ ἰκετεύει γνησίως ὑπὲρ ἡμῶν, σὺν Ἀγγέλοις πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε Ναυπλιέων τὰ πλήθη, συνδράμωμεν ἐπὶ τῷ
ιερωῶ ναῶ τοῦ πολιούχου πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου, καὶ
ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ αὐτοῦ, δοξάσομεν τὸν ἐν Ἁγίοις
ἐπαναπαυόμενον Θεόν, αἰτούμενοι δωρηθῆναι ἡμῖν,
τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν
οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς
Μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ
Πατρός, φωτὶ προσλάβωμεν φῶς, καὶ μετάρσιοι
γενόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῶ.

Χαίροις τὸ ἱερόν, τῶν Ἀθηναίων κλέος, καὶ χαίροις
τῶν Ἀργείων, φρουρὸς καὶ ἀντιλήπτωρ, τρισμάκαρ
Θεοδόσιε.

*Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου
Αὐτοῦ.*

Μὴ λίπης ἐκτενῶς, πρεσβεύειν τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν
ἐκτελοῦντων, πιστῶς σὺν θείαν μνήμην, ᾧ νέε
Θεοδόσιε.

*Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον· ἐν
ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.*

Ἄξιον σὲ τιμᾶν, καὶ σὲ δοξάζειν ἅμα, τὸν λίαν
τιμηθέντα, καὶ μάλα δοξασθέντα, παρὰ Θεοῦ
τρισόλβιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ἐπέρθεε Τριάς, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, λιταῖς τῆς Θεοτόκου, νῦν καὶ τοῦ Ὁσίου, οἰκτείρησον τοὺς δούλους Σου.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς δόσιν θεόδεκτον τὴν καθαρὰν σου ζωὴν, Θεῶ καθιέρωσας τῶν ἰαμάτων πηγὴν, τὸν τάφον σου δείξαντι, σὺ γὰρ διὰ ἐγκρατείας, καθαρθεὶς τῶν προσύλων, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, δι' ἀσκήσεως πόνων διὸ σὲ Θεοδόσιε, ἐν ὕμνοις γεραίρομεν.

Δόξα. Ἐτερον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Τὸν ὁμώνυμον, Θεοδοσίου, καὶ ὁμότροπον, ἀναδειχθέντα, τὸν ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις ἀναφανέντα, ἀστέρα τοῖς θαύμασιν ἄδυτον, θαυματουργὸν καὶ ἰαματικόν, νέον Θεοδόσιον, εὐσεβοφρόνως ὑμνήσωμεν λέγοντες· Πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς. Ἦχος βαρῦς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδυναντο. Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ αἶδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τὸ·
Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ· Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν
στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Ἰδιόμελα γ' τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος δ'.

Πρὸ τοῦ σοῦ Σταυροῦ Κύριε, ὄρος οὐρανὸν ἐμιμεῖτο,
νεφέλη ὡς σκηνὴ ἐφηπλοῦτο. Σοῦ μεταμορφουμένου,
ὑπὸ Πατρὸς δὲ μαρτυρουμένου, παρῆν ὁ Πέτρος σὺν
Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλλοντες συνεῖναί σοι, καὶ ἐν
τῷ καιρῷ τῆς παραδόσεώς σου, ἵνα θεωρήσαντες τὰ
θαυμάσιά σου, μὴ δειλιάσωσι τὰ παθήματά σου, ἃ
προσκυνῆσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, διὰ τὸ μέγα
σου ἔλεος.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς
Μαθητὰς εἰς ὄρος ὑψηλόν, μετεμορφώθης ἔμπροσθεν
αὐτῶν, ἀκτίσι δυνάμεως καταυγάζων αὐτούς, ἔνθεν
φιλανθρωπία, ἐκεῖθεν ἐξουσία, δεῖξαι βουλόμενος τῆς
Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα, ἧς καὶ ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐν
εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Εἰς ὄρος ὑψηλὸν μεταμορφωθείς ὁ Σωτὴρ, τοὺς
κορυφαίους ἔχων τῶν Μαθητῶν, ἐνδόξως ἐξέλαμψας,
δηλῶν, ὅτι οἱ τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέψαντες, καὶ
τῆς ἐνθέου δόξης ἀξιωθήσονται. Συλλαλοῦντες δὲ τῷ
Χριστῷ, Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας ἐδείκνυον, ὅτι ζώντων καὶ
νεκρῶν κυριεύει, καὶ ὁ πάλαι διὰ νόμου, καὶ
Προφητῶν λαλήσας ὑπῆρχε Θεός, ᾧ καὶ φωνὴ τοῦ
Πατρὸς, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς, ἐμαρτύρει λέγουσα·
Αὐτοῦ ἀκούετε, τοῦ διὰ Σταυροῦ τόν, Ἄδην

σκυλεύσαντος, καὶ νεκροῖς δωρουμένου, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ τοῦ Ἁγίου, Στιχηρὰ Προσόμοια γ'. Ἦχος β'.
Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις, εὐφημιῶν στέμμασι, στεφανώσομεν τὸν θεοφόρον; Τοῦ Χριστοῦ τὸν φίλον τὸν γνήσιον, καὶ πιστὸν Κυρίου θεράποντα; Τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸ μέγα τῶν θλιβομένων παραμύθιον, τῶν πάντων, τῶν Ναυπλιέων καταφύγιον, τῆς μετανοίας τὸν ὄρμον, τῆς Σιών τῆς ἄνω οἰκήτορα· τὸ τερπνὸν δι' οὗ κομιζόμεθα πλουσίως, τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις, ὑμνωδιῶν κάλλεσιν, ἐπαινέσωμεν τὸν θεοφόρον; Τὸ σεπτὸν Ἀθηνῶν βλάστημα, καὶ τερπνὸν Ἀργείων ἐντρύφημα, τὴν τῶν ἀσκητῶν θείαν κρηπίδα, τὴν στήλην, τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὑπέρλαμπρον, τὴν κρήνην, τῶν ἰαμάτων τὴν ἀένναον, τὸν παιδευτὴν τῶν ἀφρόνων, τὸν θερμὸν προστάτην ἡμῶν, τῶν αἰτουμένων ἐκτενῶς δωρηθῆναι ἡμῖν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις, μελωδιῶν ἄνθεσιν, ἀναδύσωμεν τὸν θεοφόρον; Τὸν τοῦ Θεοδοσίου ὁμότροπον, τὸν Κοινοβιάρχου, νέον Θεοδόσιον, τὸν ὀφθέντα χρόνοις ἐν ἐσχάτοις, τὸν σύλον, τῆς καρτερίας τὸν ἀκλόνητον, τὸν πῦργον, τῆς ἡσυχίας τὸν ἀσάλευτον, τὸν ποταμὸν τῶν θαυμάτων, τὸν βυθὸν τῆς χάριτος, δι' οὗ ἡμεῖς

πρὸς ζωὴν φαιδρῶς ὀδηγοῦμεθα, τὴν θεϊαν ὄντως καὶ ἄληκτον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ ἱαματικοῦ Θεοδοσίου ἡ ἐτήσιος πανήγυρις· δεῦτε οὖν φιλέορτοι, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ λέγοντες· χαίροις, ὁ τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς καταβαλὼν, διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν ἀνδρείαν τοῦ πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος· χαίροις, ὁ θριαμβεύσας τῶν πονηρῶν δαιμόνων τοὺς δούλους, τῇ ἰσχύει τῇ δοθείση σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ· χαίροις, ὁ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῖς ἔργοις ἐφάμιλλος, καὶ συγκληρονόμος τῆς Βασιλείας Χριστοῦ· Ὁν καθικέτευε, θαυματουργέ Θεοδόσιε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὀρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, Χριστὲ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου μαθητάς, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβῶρ ἀνελθόν. Σοῦ δὲ Σωτήρ μεταμορφουμένου, τὸ Θαβώριον ὄρος φωτὶ ἐσκέπετο. Οἱ Μαθηταί σου Λόγε, ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὄρᾶν, τὴν ἀθέατον μορφήν, Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμῳ, οὐρανοὶ ἔφριξαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὀρῶντες ἐπὶ γῆς, τῆς δόξης τὸν Κύριον.

*Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'. 7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν,

μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως.

Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Λιτή. Ἦχος β'.

Ἐπέστη ἡ ἐτήσιος μνήμη σου, Θεοδόσιε Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, ὥσπερ φωσφόρος ἀστήρ, πάντων τὰς καρδίας καταγλαῖζουσα, καὶ χαρμονικῶς πρὸς αἶνον καὶ δόξαν Θεοῦ ἐγείρουσα, ὥπερ νῦν παρεστῶς ἐκδυσώπει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἐκ νεότητός σου φέρον τελειότητος φρόνημα, ὑπέδου σαυτὸν θεοφόρε τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν βίον ζηλώσας, τοῦ θείου Θεοδοσίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἐκείνου ἀφοσιώσας, καὶ τὴν σάρκα σκιρτῶσαν δουλῶσας τῷ πνεύματι, τὸν τῆς ἀσκήσεως ἐξετέλεσας δρόμον· ἀλλ' ὃ μακαριώτατε Πάτερ, καὶ θαυματουργὲ Θεοδόσιε, τοῖς τιμῶσι τὴν μνήμην σου, αἴτησαι ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Ἵσος ἔλαμψας ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ὁμωνύμου σου Θεοδοσίου, ὡς τὴν ἰσάγγελον αὐτοῦ πολιτείαν ζηλώσας, ἴσῃν καὶ τὴν χάριν παρὰ Χριστῷ ἀπειλήσας

τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα,
ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Πάτερ Θεοδόσιε,
εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐφραίνεσθε πόλεις Ναύπλιον καὶ Ἄργος,
πλουτίσασαι τοιοῦτον πολιοῦχον, καὶ πρέσβυν πρὸς
Θεὸν ἀδιάλειπτον, Θεοδόσιον τὸν νέον· οὗτος γάρ, τῇ
σοφίᾳ τοῦ Πνεύματος, καταγλαῖσθεις, πᾶσαν ἄρνησιν,
τῇ ἐναρέτῳ αὐτοῦ πολιτεία ὑπερηκόντισεν· αὐτὸν καὶ
ἡμεῖς μεσίτην προσάγοντες, αἰτοῦμεν, δυσωπεῖν τὸν
Χριστόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Τὸν γνώφον τὸν νομικόν, ἡ φωτεινὴ τῆς
Μεταμορφώσεως διεδέξατο νεφέλη, ἐν ἣ Μωϋσῆς καὶ
Ἡλίας γενόμενοι, καὶ τῆς ὑπερφώτου δόξης
ἀξιοθέντες, Θεῷ ἔλεγον· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Βασιλεὺς
τῶν αἰώνων.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑπίστου κληθεῖς.

Μεταναστεύων ἐν ὄρεσιν ηὔχισθης, φεύγων τὴν
προσπάθειαν τῆς ματαιότητος, τῆς κοσμικῆς Πάτερ
Ἄοσιε, καὶ ἡσυχίας, μεταδιώκων τὴν ὠραιότητα·
κάλλος γὰρ ἐπόθησας, μὴ μαραινόμενον, τῶν ὀρεκτῶν
τὸ ἀκρότατον, ὡς προμνηστεῦον, τὴν Βασιλείαν σου
τὴν οὐράνιον, οὗ ὡς ἠράσθη καὶ ἐπέτυχες· οὗ τυγχάνει
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

*Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου
Αὐτοῦ.*

Ὁμονοήσας Θεοδοσίῳ θείῳ, τὸν τρόπον
κατάλληλον, ὡς ὁμωνύμησας, ἐνδεδειγμένος
Θεοδόσιε, τῆς Βασιλείας, συγκληρονόμος Θεοῦ
γεγένησαι, θέσει τε θεούμενος, φῶς ἐκρημάτισας, τῇ
μετουσίᾳ τῆς χάριτος, τοῦ Παρακλήτου,
καταλαμπρύνων πιστῶν συστήματα, καὶ ἐκκαθαίρων
ἀρρώσθημα, καὶ δοξάζων Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
Ὅν ἰκέτευε σῶσαι καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

*Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον· ἐν
ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.*

Στάσει Πάτερ τοῦ σώματος παννύχοις, πάθη
καθυπέταξας τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς, ἀπαθείαις ταῖς
πτέρυξιν, ὠραϊσμένος, χάριν ἐδέξω ἰᾶσθαι Ὅσιε,
ἀνθρώπων ἐν πνεύματι τὰ ἀρρώσθημα, καὶ
ἀπελαύνειν τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν
τοὺς μετὰ πίστεως, προσερχομένους τῷ ναῷ σοφέ, καὶ
τυχεῖν αἰτουμένους πρεσβείαις σου, ἐγκλημάτων τὴν
λύσιν, καὶ ψυχῶν τὴν ἀποκάθαρσιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ θεοφόρου καὶ
ιαματικοῦ Θεοδοσίου, ἡ ἐτήσιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν
φιλέορτοι φαιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ
λέγοντες· χαίροις, ὁ τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς
καταβαλὼν διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ
πνεύματος σεαυτῷ παραθέμενος· χαίροις, ὁ
θριαμβεύσας τῶν πονηρῶν δαιμόνων τοὺς δόλους, τῇ

ἰσχυῖ τῆ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ· χαίροις, τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῖς ἔργοις ἐφάμιλλος, καὶ συγκληρονόμος τῆς Βασιλείας Χριστοῦ· Ὅν ἰκέτευε, ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα Θεοδόσιε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Πέτρῳ καὶ Ἰακώβῳ καί, Ἰωάννῃ, τοῖς προκρίτοις μαθηταῖς σου Κύριε, σήμερον ὑπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, τὴν δόξαν τῆς θεϊκῆς σου μορφῆς· ἔβλεπον γὰρ τὰ ἱμάτιά σου, ἀστράψαντα ὡς τὸ φῶς καὶ τὸ πρόσωπόν σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον καὶ μὴ φέροντες ὄραν τὸ ἄστεκτον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, εἰς γῆν κατέπιπτον, μηδὲ ἄτενίσαι ἰσχύοντες. Φωνῆς γὰρ ἤκουον μαρτυροῦσης ἄνωθεν· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς δόσιν θεόδεκτον τὴν καθαρὰν σου ζωὴν, Θεῶ καθιέρωσας τῶν ἱαμάτων πηγὴν, τὸν τάφον σου δείξαντι, σὺ γὰρ διὰ ἐγκρατείας, καθαρθεὶς τῶν προσύλων, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, δι' ἀσκήσεως πόνων διὸ σὲ Θεοδόσιε, ἐν ὕμνοις γεραίρομεν.

Δόξα. Ἐτερον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Τὸν ὁμώνυμον, Θεοδοσίου, καὶ ὁμότροπον, ἀναδειχθέντα, τὸν ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις ἀναφανέντα, ἀστέρα τοῖς θαύμασιν ἄδυτον,

θαυματοργὸν καὶ ἰαματικὸν, νέον Θεοδόσιον,
εὐσεβοφρόνως ὑμνήσωμεν λέγοντες· Πάτερ Ὅσιε,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα
ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς. Ἦχος βαρύς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς
Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδυναντο.

Λάμπσον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ
αἶδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΟΣ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχου Λόγου.

Τὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρνησάμενος, καὶ
Ἀγγέλων τὸν βίον ἀναλαβόμενος, ἐγκρατεία τὴν ψυχὴν
κατελάμπρυνας, καὶ θαυμάτων ἐκ Θεοῦ χάριν ἐδέξω
δαψιλῶς, Θεοδόσιε θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύων, τῶν
εὐσεβῶς ἀνευφημούντων σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ὁ ὁμότιμος Λόγος Πατρὶ καὶ Πνεύματι, σαρκωθείς
ἐκ Παρθένου εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνεστράφη τοῖς ἐν γῆ
καθάπερ γέγραπται, καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ Θαβῶρ, σὺν
προκρίτοις μαθηταῖς, ἐνδόξως μετεμορφώθη· διὸ
ἀνυμνοῦμεν αὐτοῦ τὴν θείαν, καὶ παναγίαν
συγκατάβασιν.

*Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνη σήμερον.*

Τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τῷ ἀπροσίτῳ, ὡς ἀστήρ
ἐξέλαμψας, ἐν τῇ πανσέπτῳ σου μνήμῃ, καταφωτίζων
Θεοδόσιε, τοὺς ἀδιστάκτῳ ψυχῇ προσιόντας σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ἐορτὴ ὑπέρλαμπρος, ἡ τοῦ Δεσπότη, ἦλθε δεῦτε
ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει νοερῶς, προκαθαρθέντες
ἀνέλθωμεν, τῷ Θαβωρίῳ, Χριστὸν ἐποψώμενοι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τὴν τῶν θαυμάτων εἰληφῶς θείαν χάριν, παρὰ τοῦ
πάντων χορηγοῦ καὶ Δεσπότη, πολλὰς ἰάσεις καθ'
ἐκάστην ἐκτελεῖς, τῶν ἐν εὐσεβείᾳ ἐν τῷ ναῷ,
προσφοιτῶντων σοι, καὶ ἐπικαλουμένων σε μετὰ
πίστεως μάκαρ· διὸ προσφόρως καλῆ, θαυματουργὸς
καὶ ἰαματικὸς Ὅσιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ὁ ἀνελθὼν σὺν Μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, καὶ ἐν τῇ δόξῃ
τοῦ Πατρὸς ἀπαστρέψας, σὺν Μωϋσῇ Ἡλίας σοι
παρίστανται· Νόμος καὶ Προφήται γὰρ ὡς Θεῷ
λειτουργοῦσιν, ᾧ καὶ τὴν Υἰότητα τὴν φυσικὴν ὁ
Γεννήτωρ, ὁμολογῶν ἐκάλεσεν Υἱόν, ὃν ἀνυμνοῦμεν
σὺν σοὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ
Ὁσίου Αὐτοῦ.*

Στ.: *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον· ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.*

Εὐαγγέλιον, ἱεραρχικόν.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: *Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...*

Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐκῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου · δι' ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου, τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ Τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας· παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Κύριον, εἰρήνην αἴτησαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· ὁ α' τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ α' . Ἦχος δ' . Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Χριστοῦ ταῖς λαμπρότησι, καταυγαζόμενος Ὅσιε, τοὺς πίσει τὴν μνήμην σου πανηγυρίζοντας, καταλάμπρυνον, καὶ σκότους ἀμαρτίας, πρεσβείαις σου λύτρωσαι, σοφὲ Θεοδόσιε.

Ῥωννύμενος χάριτι, παντοδυνάμῳ τοῦ κτίσαντος, ἀνδρείαν ἀνέλαβες, γνώμην ἀοίδιμε, καὶ τὸν δράκοντα· τὸν σκολιὸν τὸν μέγαν, ποσὶ κατεπάτησας, καὶ κατηδάφισας.

Ἐψοῦσαν ταπεινώσιν, Πατὴρ ἡμῶν ἔσχηκας · δι' ὃ σοῦ δεόμεθα, θεράπευσον Ὅσιε, τὰς ἀσθενείας ἡμῶν καὶ τὰς ὀδύνας, πάσας ἐπικούφισον, τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίου.

Σὺ μόνη Θεόνυμφε, τὸν ἐν ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβάστασας, σάρκα γενόμενον· σὺ γὰρ πέφηνας, ἐκ πάντων τῶν αἰώνων, δοχεῖον ἐπάξιον, τοῦ Παντοκράτορος.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἄδύτους φωτὸς τῆ φωταυγεία, λαμπόμενος Πάτερ ἐμφανῶς, τοὺς σκότει τῶν κακώσεων, κεκαμωμένους λύτρωσαι, καὶ φωτισμὸν ἀνέσεως, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε δώρησαι.

Νοὸς καθαρότητι καὶ τρόπον, ἐφάμιλλος γέγονας σοφέ, θείῳ Θεοδοσίῳ σαφῶς, οἷα αὐτῷ ὁμώνυμος· ὄθεν καὶ χάριν εἴληφας, τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν.

Θλιβόμενος πάθεσι ποικίλοις, ἐν πίστει προστρέχομεν τῷ σῶ, τεμένει Θεοδόσιε, ἀγίαις μεσιτείαις σου, πάντας ἡμᾶς ἐπίσκεψαι, ἐκδυσωπῶν τὸν φιλάνθρωπον.

Θεοτοκίου.

Ὁ Κτίσης Σὲ κλίμακα Παρθένε, καθάπερ προθέμενος βροτοῖς, ἐκ τῶν γηϊνῶν θλίψεων, καὶ ἐκ φθορᾶς πρὸς ἄφθαρτον, ζωὴν τῆ μεσιτεία Σου, ἀναβιβάζει τοὺς ὑμνοῦντάς Σε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν ὠραιότατον, Χριστὸν ἐπόθησας, καὶ τὰ τοῦ σώματος, πάθη ἐνέκρωσας, ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς Θεοδόσιε βιοτεύσας· ὄθεν τὴν ἀγίαν σου, ἐορτάζομεν

κοίμησιν, καὶ πιστῶς σοῦ δεόμεθα, Πάτερ τρισόλβιε, ἵνα πρεσβεύεις Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Θέλων ἐνδείξασθαι, Χριστέ τὴν δόξαν Σου, καὶ τὴν συνάφειαν, πρὸς τὸν γεννήτορα, τρεῖς τῶν προκρίτων μαθητῶν, παρέλαβες καὶ τῷ ὄρει, τῷ Θαβῶρ φιλόφρονε, σὺν αὐτοῖς ἀναβέβηκας, ἔνθα σοι παρέστησαν, Μωσῆς καὶ Ἡλίας τε, ἐνώπιον δι' αὐτῶν μετεμορφώθης, λάμπας τηλαυγέστερον.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τοῦ σατὰν τὰς πανουργίας οὐδαμῶς ἐδειλίασας, ἐνοικοῦσαν ἔχων, χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φθονερῶν δι' ἀνθρώπων τὴν κακόνοιαν, καθυπέμεινας, δυναμούμενος σθένει σοφῆ τῷ τοῦ Πνεύματος.

Ἰσχυσεν ὁ φθόνος πείσαι ἄνδρα ἀρετῇ διαπρέποντα, οἷος ἦτο ὁ σοφὸς Πέτρος καὶ ἀγιότατος, καὶ κατὰ νοῦν Πάτερ, ἄδικα ἐμελέτησεν, ἀλλ' ἡ θεία χάρις τούτων, πάντων δ' ἐρρύσατο.

Ῥφθης γὰρ ἐν τῷ ὄνειρῳ τῷ ῥηθέντι θεόφρονι, ἀρχιθύτῃ τότε ἐν Βασιλεοῦσῃ ὑπάρχοντι, καὶ προσεῖπας τούτῳ τοῦ παύσασθαι, τῆς κατὰ σοῦ ὀργῆς καὶ ἐξορίας πικρᾶς.

Θεοτοκίου.

Καταπλήττονται Ἀγγέλων στρατηγίαὶ πανύμνητε, ἀνυμνολογοῦσαι, μέγεθος τῆς θείας λοχείας Σου, μεθ'

ὃν δυσώπει Παρθένε, πάντας σώζεσθαι, τοὺς ἐν πίστει Σε, εἰλικρινεῖ μακαρίζοντας.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐξέστη ὡς ἔπρεπεν ἐν τῇ παρουσίᾳ, ὁ ἀρχιερεὺς ὁ θεῖος, καὶ ἐπηρώτα, τὶ εἶ καὶ ὡς γέγονας, ὧδε μάκαρ, τὶ δὲ τὸ αἴτιον· δι' ὃ ἐγκαλεῖ με τὸν Σωτῆρά μου.

Γενόμενος ἔξυπνος ὁ θεῖος Πέτρος ἐσκέπτετο, πάντα τὰ ἐν ὕπνῳ αὐτῷ ὀφθέντα, ἐνθέως· ὅθεν γνοὺς μετενόησε, ἐφ' οἷς κατὰ νοῦν μακάριε, κατὰ σοῦ διαπράξας Θεοδόσιε.

Ὅμωνυμον ἔσχηκας ἐν οὐρανοῖς μακάριε, θεῖον Θεοδόσιον καὶ σύσκηνον, μεθ' οὗ δυσώπει, ὑπὲρ ἐκτενῶς, ἵνα πάντες λυτρωθῶμεν πειρασμῶν, ἀδίκου ἀλάστορος, καὶ δεινοῦ πολεμήτορος.

Θεοτοκίου.

Ἀνάρχως ἐκλάμψαντι ἐκ τοῦ Πατρὸς Θεόνυμφε, ἀρχὴν ἐπηγάγω κατὰ σάρκα, καὶ ἀνεφάνης ἀρχὴ τῆς ὄντως ἀρχῆς, τῆς τεκτηνομένης ἀληθῶς, πᾶν τὸ δημιουργημα, ὀρατὸν καὶ ἀόρατον.

Ῥδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ἴδου αἱ πόλεις σου σημερον, τὴν μνήμην σου σοφὲ ἑορτάζουσαι, καίρουσι κράζουσαι· δεῦτε οἱ πάντες συνδράμετε, πρὸς τὸν θερμὸν προστάτην, καὶ πολιοῦχον ἡμῶν.

Ναῶ τῷ σῶ οἱ προστρέχοντες, ἀρρήτῳ χειρουργία καθαίρονται, καὶ ἀπελαμβάνεται, νόσος πᾶσα τῇ θείᾳ σου, ἐπιστάσιᾳ μάκαρ ἀξιοθαύμαστε.

Ῥητόρων γλῶσσαι οὐ σθένουσι, τὴν μνήμην σου ὑμνήσαι τρισόλβιε· διὸ καὶ χαίρουσι, οἱ ἐν Ναυπλίῳ καὶ οἱ ἐν Ἄργει, μάκαρ Χριστώνυμος.

Θεοτοκίου.

Σοφίαν λόγον κηρύττομεν, Υἱὸν τὸν τοῦ Πατρὸς προαιώνιον, ἐπισκιάσαντα, οὐσιωδῶς ἐν τῇ μήτρᾳ Σου, καὶ ἀρίστη πλάσει, ἡμᾶς θεώσαντα.

Κουτάκιον. Ἦχος βαρύς. Αὐτόμελου.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί σου τὴν δόξαν σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐθέασαντο, ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

Τοῦ Ἁγίου. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐορτάζουσι σήμερον, οἱ Ναυπλιεῖς καὶ Ἀργεῖοι, ἑορτὴν χαρμόσυνον, τῆς φωτοφόρου σου μνήμης, ἅπασαν, Πελοπόννησον προσκαλοῦσαι, χαίρουσι, γὰρ ὡς κεκτημένα, τὸν πανέντιμόν σου τάφον, Θεοδόσιε θεόφρον Ὅσιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἐνθεις γνῶσιν θεϊκὴν, τὸν γνόφον ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας ἀπέλασον εὐχαῖς σου, ὅπως ὑμνήσω σου πιστῶς τὴν ἁγίαν μνήμην, ἐν ἣ Ἀγγέλων χοροί, μετὰ Ὅσιων σήμερον εὐφραίνονται ἐνθέως, καὶ ἄνθρωποι,

ὕμνοις ἐγκωμίων σὲ καταστέφουσιν, ἀξίως αἰτούμενοι
διὰ σοῦ λαβεῖν τῶν πταισμάτων ἀποχὴν, καὶ τῶν
κακῶν τοῦ βίου λύσιν, καὶ ἐχθρῶ ὀρατῶν καὶ
ἀοράτων, ῥυσθῆναι ταῖς πρεσβείαις σου, Θεοδόσιε
θεόφρον Ὅσιε.

Συναξάριον.

*Τῆς Ζ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου
του νέου τοῦ ἰαματικοῦ, τοῦ ἐν Ἀργολίδᾳ.*

*Νέος Θεοδόσιος πλὴν μόνου χρόνου,
ὑπῆρχεν ἴσος κατὰ πάντα τῷ πάλαι.
Ἑβδομάτῃ Θεοδόσιε πότμον ἀνέτλης.*

Ἦδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Οὐκ ἐδίστασας ἐπὶ τῇ κακούχίᾳ σου, οὐκ ἐδειλίασας
τὸ ἀσθενὲς τῆς σαρκός, ἀλλ' ἔσπευσας Ὅσιε, κατὰ
αὐτῆς πολεμῶν, πιεζόμενος, νηστεία ὑπὲρ ἄνθρωπον,
ἀγρυπνία τε καὶ νήψει.

Ἀντιστάσιον Ἀγγέλοις στάσιν εἴληφας
θεομακάριστε, ἐν οὐρανοῖς ἐκ Θεοῦ, ὡς βίον
ἰσάγγελον πολιτευσάμενος· διὸ κράζεις νῦν· ὁ τῶν
πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἦμωνυμήσας τὴν κλῆσιν κατ' εὐδόκησιν, Θεοδοσίου
σαφῶς· ὅθεν ἐπὶ τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ βαδίζων,
ἐφάμιλλος τοῖς ἔργοις γέγονας· διὸ κράζεις νῦν· ὁ τῶν
πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίου.

Ἐκλεξάμενος Νυμφίος ὁ ὠραῖός Σε Παρθένε
Δέσποινα, τῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμπρῶς

προσετήσατο, ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ, δεῦρο νύμφη μου, ἀπὸ
λιβάνου λέγων Σοι, δεῦρο Νύμφη μου καὶ Μήτηρ.

Ῥδὴ η' . Παῖδες εὐαγεῖς.

Ῥφθης εὐκατάνυκτος ἐν βίῳ, καὶ πρᾶος καὶ
ταπεινόφρων καὶ ἡσύχιος, μάκαρ Θεοδόσιε, ὅσιος καὶ
ἄκακος, καὶ ὡς ἀγάπης ἔμπλεως, τῆς πρὸς τὸν
ἔγγιστα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἄπειρα θαύματα ἐτέλεις, πᾶσι τοῖς προσιοῦσί σοι
πιστῶς, νόσους ψυχῆς καὶ σώματος, ἀποδιώκων Ὅσιε·
διὸ ὑπέστρεφον οἴκοι, δοξάζοντες, Χριστὸν τὸν
Σωτῆρα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Πολλοῖς συνεχόμενον κινδύνοις, καὶ σάλῳ τῆς
ἁμαρτίας βυθιζόμενον, ὄρμον πρὸς ἀκύμαντον, τὸν
μετανοοῦντά με, τῇ θείᾳ μεσιτεῖᾳ σου, νῦν
καθοδήγησον, ἔχων ἐν οὐρανοῖς συμπολίτην,
συλλήπτορα τὸν θεῖον, Θεοδόσιον τὸν μέγαν.

Θεοτοκίου.

Θεῖος θησαυρὸς πάσης ἀγνείας, ἐχθραινόντων ἡμῖν
ὡς ἀγαθὴ ματαίωσον, καὶ ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν, τοὺς
Σοὺς δούλους, πάντα ἐλευθέρωσον, καὶ ποιμένα καὶ
ποιμνην πανῦμνητε.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀγώνων ταῖς ἐνοστάσεσι, τὰ πάθη ἀπενέκρωσας, καὶ
τῆς Ἁγίας Τριάδος, τίμιον γέγονας σκεῦος, ἧ καὶ νῦν
παριστάμενος, ὑπὲρ ἡμῶν θεόσοφε, μὴ διαλλίπης

πάντοτε, καθικετεύων ἐνθέρμως, ἁμαρτημάτων
ῥυσθῆναι.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατὸς ἀγεννήτου, ἐν
τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς
εἶδομεν τόν, Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωταγωγοῦν
πᾶσαν Κτίσιν.

Αἶνοι. Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Πελοποννήσου καὶ Ἄργους καὶ Ναυπλίου
οἰκήτορες ἅπαντες, καὶ οἱ μονάζοντες, τὴν σὴν
δοξάζουσι κοίμησιν, σὺν Ἀθηναίοις, μνήμην
ποιοῦντες τῶν θαυμασίων σου, καὶ τῆς οἰκειότητος
καὶ συγγενείας σου, ἱαματικὲ Θεοδόσιε· διὸ καὶ
καίρει τῶν φιλεόρτων θεία συστήματα, καὶ
συγκροτοῦσι ἐν τῇ μνήμῃ σου, θεοφόρε θεόφθεκτα
ἄσματα, εὐκλεῶς σε τιμῶντες, ὡς Χριστὸν νέον
θεράποντα. (Δίς)

Δεσποτικῆς ἑορτῆς προτελεσθείσης, δουλικὴ
πανήγυρις ἤδη ἐπέφανε, τοῖς Δανοῖς Ναυπλιεῦσί τε,
Θεοδοσίου, τοῦ νέου καὶ οὐρανόφρονος· δεῦτε οὖν
φιλέορτος τοῦτον δοξάσομεν, καὶ ὑμνωδίαις καὶ
ἄσμασι, καὶ θείοις ἔργοις, δι' ὧν ὁ μέγας Θεὸς
ἐδόξασε, καὶ Ὄν πρεσβεῦει τοῦ δωρήσασθαι, τὴν
εἰρήνην τῷ κόσμῳ καὶ ἔλεος, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, τοῖς
αὐτοῦ μνήμην σέβουσι.

Προκαθαρθεῖς ἐκ τῆς θύραθεν σοφίας, τὴν ἐξ ὕψους
ὑστερον σοφίαν εἴληδας, διὰ συντόνου δεήσεως, δι'

ἐγκρατείας, δι' ἀγρυπνίας καὶ μετριότητος· ὅθεν
Θεοδόσιε, ὁ ἀθλοθέτης Χριστός, πηγὴν θαυμάτων σὲ
ἀνέδειξε, καὶ ἰαμάτων, καὶ μετετέθης ὡς ἠθέλησας, εἰς
σκηναὶς αἰωνίου μακάριε, εἰσαεὶ ἀπολαύων,
ἀγαλλίασιν πανεύφημε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον,
ἀνάψας ἐν τῇ σῆ καρδίᾳ, ὁ ἐν Θαβῶρ τῷ ὄρει,
μεταμορφώθεις Χριστὸς ὁ Θεός, ὅλον σου τὸν πόθον
τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας, πρὸς ἀγάπην Αὐτοῦ
ἐφειλκήσατο. Διὸ σκορπίσας σου τὸν πλοῦτον καλῶς
τοῖς δεομένοις, ἔσπευσας εἰς ἐρήμους καὶ ἡσυχίους
τόπους, ἔνθα δὲ ἀγῶνων ὑπερανθρώπων, στήσας
τρόπαια κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, ἐξενεύρισας αὐτῶν
τὴν δύναμιν· οἵτινες μὴ φέροντες ὄραν τὸ ὕψος τῆς
πολιτείας σου, ἐχρήσαντο δόφ, ὄργανα πρὸς
συκοφαντίαν ἀνθρώπους κακοβούλους· καὶ παρ'
ὀλίγων ἔβλεπον ἂν τὸν δόλον τὸν ἐπιτυχόντα. Ἀλλὰ
θεῖα νεύσει γνωσθείσης τῆς θεοφιλοῦς πολιτείας σου,
κατ' ὄναρ τῷ θείῳ Πέτρῳ, οὗτος μὲν ἐδόξασε τὸν
Σωτῆρα Χριστόν· τὸν ἀπαλλάξαντα αὐτὸν τῆς δεινῆς
ἀπάτης, ἣ δὲ ἐπίνοια τοῦ σατάν, ὡς ἰστός ἀράχνης
διελύθη, οἱ δὲ λαοί, οἱ καθ' ἐκάστην παρὰ σοῦ
ἰωμενοὶ, εὐλαβῶς τιμῶσιν τὴν ἐτήσιον μνήμην σου.
Ἄλλ' ὦ Πάτερ ἀγιότατε, θαυματουργὲ Θεοδόσιε, μὴ
ἐλλίπης πρεσβεύειν ὡς παρεστῶς τῷ θρόνῳ τῆς Ἁγίας
Τριάδος, διαφυλλάττειν καὶ σῶζειν ἀτρώτους, ἐκ τῶν
βελῶν τοῦ πονηροῦ καὶ κακίας δυσσεβῶν καὶ

κακοβούλων ἀνθρώπων, τοὺς ἐν πόθῳ ἐκτελοῦντας,
τὴν ἐτήσιον μνήμην σου, καὶ ἀξιωθῆναι τῆς Βασιλείας
τῶν οὐρανῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Παρέλαβεν ὁ Χριστός, τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ
Ἰωάννην, εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ
μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ
πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ Ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ,
ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὤφθησαν Μωϋσῆς καὶ
Ἡλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες, καὶ νεφέλη φωτεινὴ
ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης
λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ
ἠὺδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

